

El mestre inquiet

En veure'l arribar de donar classes a un institut de Palafrugell amb el seu aire d'artista atrafegat, però feliç, se'm fa difícil imaginar Marc Vidal exercint de delegat del Departament d'Interior, una responsabilitat que va tenir en la darrera legislatura. El veig corrent davant dels antiavalots, més que ordenant als uniformats que treguin les porres. "Per què les esquerres no poden dirigir la policia?", es pregunta. "Entres en contradiccions, això sí", admet amb coneixement de causa.

El cap de llista dels ecosocialistes per Girona va ser un hippy tardà

—de quan als EUA ja duïen corbata però aquí encara n'hi havia que circulaven amb furgonetes Volkswagen de colors, com la seva— i percebo que, sortosament, el pas del temps no li ha fet minvar la capacitat per fer una lectura crítica del que ens envolta. «Els indignats»? És normal que la gent estigui emprenyada!", afirma. Coneix de prop les noves generacions, gràcies a la seva condició de professor de secundària. Elogia els joves, però també lamenta, d'una banda, que "la mainada no sigui més crítica" i, de l'altra, que potser estiguin oblidant que "l'aprenentatge de la llibertat és l'aprenentatge dels límits". El Marc Vidal que s'ofereix a representar els gironins a Madrid és un home ric en experiències i contrastos. En els anys 60 va viure una etapa cumbaiàde la qual ens crida l'atenció la seva afició a les sardanes. Ha estat campió de Catalunya de sardanes rebesses i tot. Ja havia començat a exercir de mestre quan el van cridar per anar a fer la mili, a artilleria, de Ceuta. El retorn a la vida civil va coincidir amb la Transició, que en el món de l'ensenyament es va traduir en l'efervescència de les escoles en lluita i una visió esperançadora del futur. Intuïm que, en aquell context, per Vidal devia ser un fet natural vincular-se al món sindical. Fa 26 anys es va convertir en empordanès. Amb la seva parella, aquell hippy tardà es van traslladar a Peratallada —la dona va ser-ne la mestra— a cavall de la furgoneta de colors. "No em consta que ens titllessin de xaves", diu, mig rient, mentre em miro de fer una idea de com devia quedar amb melena i barba. En aquesta època comença a treballar a l'escola de Begur. S'hi va estar 14 anys, fins que va aconseguir una plaça a l'IES Baix Empordà de Palafrugell, on ensenya català. Des de fa més de dues dècades, ell i la família —la parella ja tenen una filla de 26 anys i un fill de 21— viuen a Regencós.

El 2007 es va engrescar a entrar en una llista d'independents per a les municipals i des d'aleshores és regidor del seu poble. Militant recent d'ICV, a les últimes eleccions al Parlament va dirigir la campanya de Joan Boada, una experiència que li va permetre constatar la duresa dels períodes electorals. Per tant, sap on s'ha ficat, però se'l veu amb la il·lusió dels idealistes. La facilitat de paraula —amb un llenguatge planer, assequible, aparentment sincer— és un dels seus avantatges. Un altre, la seva afició al teatre. "En el fons —reflexiona—, quan et poses davant d'un auditori, siguin alumnes o electors, no estàs interpretant un paper?"

Publicat a:

-El Punt Avui. Edició Nacional 02-11-2011 Pàgina 8

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/470231-el-mestre-inquiet.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss